

LESSON 7

AN OLD BEGGAR

After what he had done for the Prince the King was satisfied that his son would follow his footsteps and become a king later. He ordered a high wall to be built round the Palace including the park. But the Prince was not happy in this palace living like a prisoner. One day he told his father, "Father, I must go out of the palace gate and see how other people live."

"Very well, my son," said the king, "you shall go outside the palace wall to see how people live in my city. But first I must prepare things, so that all would be good and proper for my noble son's visit."

When the people had decorated the city the king said, "Now you can go, my dear son, and see the city as you please."

As the young Prince was going through the streets, all of a sudden, from a small old hut beside the road, out came an old man with long silver grey hair, wearing very old torn, dirty rags. The skin of his face was all dried up and wrinkled. His sunken eyes were dim and he was almost blind. There was no teeth in his mouth. He stood up trembling all over almost bent double holding a stick and he did this with two skinny hands to save himself from falling. The old beggar dragged himself along the street paying no attention to all the gay people around him. He was speaking very feebly, begging people around him to give him food as he would die the very day if he had nothing to eat. The Prince saw the old man. He did not know what he was looking at as that was the first time in his life that he saw an old man of this type.

"What is that, Chann?" he asked his driver. "That really cannot be a man! Why is he all bent? What is he trembling for? Why is his hair silver grey, not black like mine? What is wrong with his eyes? Where are his teeth? Is this how same men are born? Tel me, O, good Channa, what does this mean?"

Channa told the Prince, that it was an old man but he was not born like that. "When young he was like us and now due to his old age he has become like this." He told the

Prince to forget this man. But the prince was not satisfied.

“Everyone in the world, if he lives long enough becomes like this man. It cannot be stopped,” said Channa.

The Prince ordered him to drive back home at once as he was very sad, and wanted to think carefully about that terrible thing called old age; as, a prince and others must one day grow old, weak and sad and none could stop old age, although one is rich, great and powerful.

That night there was a grand Royal treat for the prince. He was not interested or happy at all during the dinner and dance. He was thinking all the time, “Some day you will all grow old, everyone of you, even the prettiest.”

He could not sleep when the time came. He was in bed thinking that one day, everyone would grow old, grey, wrinkled, toothless and ugly like that old beggar. He wanted to know if anyone had found a way to stop this horrible thing ----- old age.

The king, when he heard this story, was very sad and worried and was thinking whether this would make his son leave the palace. So he told his attendants to put on more dances and dinners. But the prince begged his father to allow him to see Kapilavasthu on an ordinary day without the people being told of his visit.

သင်ခန်းစာ (၇)

အိုမင်း ရင့်ရော်သော သူတောင်းစား တစ်ယောက်

ဘုရင်ကြီးဟာ သူ့သားအတွက် လိုအပ်တာအားလုံးကို လုပ်ဆောင်ပေးပြီးနောက် သူ၏သားသည် သူ့ခြေရာ အတိုင်းလိုက်လာနိုင်ကာ နောက်တော့ ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု အားရကျေနပ် နေခဲ့ပါတယ်။ ဘုရင်ကြီး သည် ဥယျာဉ်တော်အပါအဝင် နန်းတော်မြို့ရိုးများတို့ကို မြင့်မြင့်ကာရံဖို့ရန် အမိန့်ထုတ်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းသားလေးသည် နန်းတော်ထဲမှာ နေရတာဟာ ထောင်သားတစ် ယောက်ကဲ့သို့နေနေရသဖြင့် မပျော်ပိုက်ခဲ့ပါ။ တစ်နေ့မှာတော့ မင်းသားလေးသည် သူ့အဖေ ဘုရင်ကြီးကို “ အဖေခင်ဗျာ - သားတော် နန်းမြို့ရိုး ဂိတ် တံခါးအပြင်ဘက်ကို သွားမှဖြစ်မယ်။ အခြား ပြည်သူတွေ ဘယ်လိုနေထိုင်ကြတယ်ဆိုတာကို သွားကြည့်မှဖြစ်မယ်” လို့ ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

“အလွန်ကောင်းမွန်တယ် သားတော်” လို့ ဘုရင်ကြီးက ပြောခဲ့ပြီး သားတော် မြို့ထဲမှာနေကြတဲ့ ပြည်သူတွေ ဘယ်လိုနေထိုင်ကြတယ်ဆိုတာကို နန်းမြို့ရိုး အပြင်ဘက်ထွက်ကြည့်သင့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရှေးဦးစွာ ငါ၏ မြင့်မြတ်သော သားတော်၏ လှည့်လည်ကြည့်ရှုခြင်းအတွက် အလွန်ကောင်းမွန်စေဖို့ရန် ဒီအရာတွေကို ပြင်ဆင်ရမယ်။

ပြည်သူ ပြည်သားများက လှပစွာ ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ ချစ်လှစွာသော သားတော် ယခု မြို့တွင်းသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုဖို့ရန် သွားရောက်နိုင်ပါပြီး ဟု ဘုရင်ကြီးမှ ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

မင်းသားငယ်သည် လမ်းများတောက်လျောက်လှည့်လည် သွားလာသည့်အခါမှာတော့ ပြည်သူ ပြည်သား အားလုံးတို့သည် တဲများအပြင်ဘက် လမ်းပေါ်သို့ ရုတ်တရက် ထွက်လာကြရာ ညစ်ညမ်းစွာ စုတ်ပေသော အဝတ်များ နှင့်အလွန်ရှည်လျားသည့် ငွေရောင်ဆံပင်နှင့်လူအိုကြီးတစ်ယောက်လဲ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ထိုလူအို၏ မျက်နှာပေါ်ရှိ အရည်တို့သည်လဲ ခြောက်ကပ် တွန့်လိမ်နေခဲ့ပါတယ်။ သူ၏ ဟောက်ပက်လိုက်နေသော မျက်စိတို့သည်လဲ မှုန်မှိုင်းပြီး ကန်းလုနီးပါဖြစ်နေပါတယ်။ ပါးစပ်ထဲတွင် သွားများလဲ ရှိတော့ပါ။ သူ၏ မတ်တတ်ရပ်ခြင်းသည်လဲ ဒုတ်ကောက်တစ်ခုကို ကိုင်ထားသော်လည်း တုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်နေပြီး သူသည် လဲကျမသွားရအောင် သူ၏အလွန်ပိန်လျသော လက်နှစ်ဖက် ဖြင့်ထိန်းထားခဲ့ရပါတယ်။ ယင်းသူတောင်းစားလူအိုကြီးသည် သူဘေးနားရှိ လူထုကြီးကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ လမ်းတောက်လျောက် ယိမ်းယိုင်နေခဲ့ပါတယ်။ သူတောင်းစားလူအိုကြီးသည် သူသည် တခုခုကိုမှ မစားရလျှင် ဒီနေ့ဘဲ သေရပါတော့မယ်။ သူ့ကို အစားအစာပေးကြ ကျွေးကြပါလို့ အနားရှိလူထုကြီးကို တောင်းရင်း အားနွဲ့ချိနဲ့စွာစကားပြောနေခဲ့ပါတယ်။ မင်းသားလေးဟာ ထိုလူအိုကြီးကို တွေ့မြင်ခဲ့ပါ တယ်။ ထိုကဲ့သို့သော လူအိုကြီးကို မင်းသားလေး၏ ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်မြင်တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ် သည့်အတွက် မင်းသားလေးသည် ဘာကိုကြည့်မြင်နေခဲ့ရသည်ကိုပင် မသိခဲ့ပါ။

“အဲဒါဘာကြီးလဲ ဆန္ဒ” ဟု သူ၏ မြင်းလှည်းမောင်းသမားကို မင်းသားလေးက မေးမြန်းခဲ့ပါ တယ်။ “ဒါဟာ တကယ့်လူတစ်ယောက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကြီး ကုန်း ကိုင်းနေရတာလဲ။ သူသည် ဘာအတွက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရတာပါလဲ? ဘာကြောင့် သူ၏ဆံပင်များသည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ မည်းနက်မနေဘဲ ငွေရောင်ဖြစ်နေပါသလဲ? သူ၏ မျက်စိများသည် ဘာများ မှားယွင်းနေပါသလဲ? သူ၏သွားများသည် ဘယ်ရောက်နေပါသလဲ? လူအိုကြီးတွေကို ဒီလိုဘဲ မွေးဖွားခဲ့ပါသလား? အဲဒါဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာကို ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြပါလား အိုကောင်းမွန်လှပါသော ဆန္ဒ။

အဲဒါဟာ လူအိုကြီးတစ်ယောက်ဘဲလို့ ဆန္ဒက မင်းသားလေးကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ သည် ထိုကဲ့သို့ မွေးဖွားလာခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။ “ငယ်ရွယ်စဉ်တုန်းကတော့ ကျွန်ုပ်တို့အတိုင်းပါဘဲ သူ၏ အသက် အိုမင်းရင့်ရော်လာသောကြောင့် သူသည် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလူအိုကြီးကို မေ့လိုက်ဖို့ရန် ဆန္ဒမှ မင်းသားလေးကို ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းသားလေးဟာ မကျေနပ်ခဲ့ပါ။

“ကမ္ဘာလောကထဲက လူသားတိုင်းဟာ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာလျှင် ထိုလူကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်လာပါတယ်။

အဲဒါကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ကြပါဘူး” လို့ ဆန္ဒက ပြောခဲ့ပါတယ်။

မင်းသားလေးဟာ အလွန်ဝမ်းနည်းသွားပြီး ချက်ချင်းဘဲ ဆန္ဒကို နန်းတော်သို့ ပြန်မောင်းဖို့ရန် အမိန့်ထုတ်ခဲ့ပါတယ်။ သူသည် ယင်း အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်း ဇရာဒုက္ခအကြောင်းကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားချင်ခဲ့ပါတယ်။ မင်းသားလေးအပါအဝင် လူသားအားလုံးဟာ တနေ့မှာတော့ အိုမင်း ချိနဲ့ ဝမ်းနည်းခြင်းများဖြစ်လာရပေမည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ၊ တန်ခိုးအာဏာပြည့်ဝသူများ အပါအဝင် မည်သူမှ ယင်းအိုမင်း ရင့်ရော်ခြင်း ဇရာဒုက္ခကို မထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ကြပါ။

ထိုညမှာ မင်းသားလေးအတွက် နန်းတော်မိသားစုများမှာ ညစာစားပွဲတစ်ခုပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ မင်းသားလေးသည် ယင်းညစာစားပွဲ ကျင်းပ ကပြနေသည်တို့အားလုံးအပေါ်မှာ ပျော်ရွှင်ခြင်း စိတ်ပါဝင် စားခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ “တနေ့နေ့ တချိန်ချိန်မှာတော့ သင်တို့အားလုံး လူတိုင်းသည် အသက်ကြီးလာကြရမယ်။ အလွန်အင်မတန် ချောမောလှပသူများသည်ပင် အိုမင်းရင့်ရော်လာကြရမယ်” ဆိုတာကိုဘဲ မင်းသား လေးသည် တချိန်လုံး စဉ်းစားနေခဲ့ပါတယ်။

မင်းသားလေးသည် အချိန်ကုန်လွန်သွားသည့်တိုင် အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ပါ။ တစ်နေ့မှာတော့ လူသားတိုင်းဟာ သူတောင်းစား လူအိုကြီးလို အိုမင်း ရင့်ရော်လာကြ၊ ဆံပင်တွေဖြူလာကြ၊ ချိနဲ့လာကြ၊ သွားတွေကျိုးပြီး ရုပ်ဆိုးလာကြမယ်လို့ မင်းသားလေးဟာ စဉ်းစား တွေးတောလျက် အိပ်ယာထဲမှာ အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ မင်းသားလေးသည် ယင်း အိုမင်း ရင့်ရော်ခြင်း ဇရာဒုက္ခကို ထိန်းချုပ်နိုင်သည့် နည်းလမ်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သူတစ်စုံတယောက်များ ရှိခဲ့လျှင် သိချင်နေခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအကြောင်းအလုံးစုံကို ဘုရင်ကြီး ကြားသိရသောအခါ အလွန်အင်မတန် ဝမ်းနည်း စိုးရိမ်ခဲ့ပြီး ဒီအကြောင်းအရာသည် သူ၏သား နန်းတော်မှ ထွက်ခွာသွားဖို့ရန်အကြောင်းဖြစ်လေမလားဟု စဉ်းစားနေခဲ့ပါတယ်။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်ကြီးသည် ညစာစားပွဲသို့ တက်ရောက်လာကြသူတို့ကို ပိုမိုကပြကြဖို့နှင့်ညစားသုံးဆောင်ကြဖို့ကို ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။ သို့သော်လဲ မင်းသားလေးသည် ဖခင် ဘုရင်ကြီးကို သူ၏လှည့်လည်ကြည့်ရှုခြင်းကို လူထုအား အသိမပေးဘဲ ပုံမှန်နေများကဲ့သို့ ကပိလဝတ် သို့ သွားလာကြည့်ရှုဖို့ရန်နှင့်သူ့ကို သွားခွင့်ပြုပါရန် တောင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။

LESSON 8
A SICK MAN

The king very unwillingly allowed the prince to visit the city, but he thought it would not do any good trying to stop him now since it would only make him unhappy. On this occasion the prince went with Channa, dressed up as young men from noble families, because he did not want the people to know them.

This time the city was quite different. No more joyous crowds of people hailed the

prince, no flags, bunting, flowers and well-dressed people, but simple people doing their daily work to earn a living. A black-smith was sweating and pounding to make knives. The jewelers and goldsmiths were making necklaces, bangles, earrings and rings out of diamonds, gold and silver. The cloth-dyers were dyeing clothes of lovely colour and hanging them up to dry. The bakers were busily baking bread, cakes and sweets and selling them to the customers who ate them still hot. The prince looked at these simple common people. Everyone was very busy, happy and pleased in his work.

He also saw a man on the ground, twisting his body, holding his stomach with both hands and dying out in pain at the top of his voice. All over his face and body were purple patches, his eyes were rolling, and he was gasping for breath.

Once again for the second time in his life something made him very sad. At once the prince, being a very kind person, ran forward and carried the man and resting his head on his knee, patted the man and said, "What is wrong with you, what is wrong?" The sick man could not speak but only cry.

"Channa, tell me why this man is like this?" questioned the prince, "What is the matter with his breath? Why does he not talk?"

"O! my prince," said Channa, "do not hold this man like that. This man is sick. His blood is poisoned. He has plague fever and it is burning all over the body and that is why he is crying loudly without being able to speak."

"But are there any other men like this?" asked the prince.

"Yes, you may be the next, if you hold the man so close as that. Please put him down and do not touch him or the plague will come out of him and go to you. You will become the same as he is."

"Are there any other bad things, besides this plague, Channa?"

"Yes, my prince, there are hundreds of other sicknesses as painful as this," replied Channa.

"Can no one help it? Will everyone be sick? Can it happen at any time by surprise?"

asked the prince.

“Yes, my dear prince,” said Channa, “Everybody in this would. No one can stop it and it can happen any time. One may fall ill and suffer much.”

The prince was sadder this time and he returned to the palace and began to think.

သင်ခန်းစာ (၈)

သူနာ တစ်ယောက်

ဘုရင်ကြီးသည် မင်းသားလေး မြို့တွင်းသို့ လှည့်လည် ကြည့်ရှုခြင်းကို ခွင့်မပြုချင်ဘဲလျက် ခွင့်ပြုခဲ့ပါတယ်။ သို့သော်လဲ ထိုအရာသည် မင်းသားလေး မပျော်ရွှင်စေရန်သက်သက်သာဖြစ်ပြီးတော့ ခုအချိန်မှာမင်းသားလေးကို မသွားဖို့ရန် ကြိုးစားခြင်းမဟုတ်ဟု ဘုရင်ကြီးက ထင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအခွင့်အရေးမှာလဲ မင်းသားလေးသည် နန်းဝတ်နန်းစားများဝတ်ဆင်ထားသည့် ငယ်ရွယ်သူများ လိုက်ပါလျက် ဆန္ဒနှင့်အတူ ထွက်ခွါခဲ့ပါတယ်။ လူအများက မင်းသားလေးကို မသိစေချင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီတကြိမ်မှာတော့ မြို့တော်သည် ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့ပါတယ်။ ဝတ်ကောင်း စားကောင်း များကို ဝတ်ဆင်ထားသည့်လူထုကြီး၊ အလံများ ပန်းများဝှေ့ရမ်းလျက် မင်းသားလေးကို ခရီးဦးကြိုဆိုနေကြသော ပျော်ရွှင်နေသည့် လူထုကြီးများလဲ မရှိပါ။ သို့သော်လဲ စားဝတ်နေရေး အတွက် နေ့စဉ်ပုံမှန် စီးပွားရှာနေကြသော ပြည်သူများတော့ရှိနေခဲ့ကြပါတယ်။ ပန်းဘဲသမားတစ်ယောက်သည် ဓားများပြုလုပ်ဖို့ရန် ထုထောင်းလျက် ချွေးသံရဲရဲရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ရွှေပန်းတိမ်သည် ကျောက်မျက်သည်များကလဲ ရွှေ ငွေများကို စိန်များမပါဘဲ လက်စွပ်၊ နားဧဠင်း၊ လက်ကောက်၊ လည်ဆွဲများပြုလုပ်နေခဲ့ကြပါတယ်။ အဝတ်လျော်သမားများကလဲ လှပသည့် အရောင် များနှင့်၎င်းတို့ကို ခြောက်သွေ့ဖိစွဲရန် ချိတ်ဆွဲလျက် ပြုလုပ်နေခဲ့ကြပါတယ်။ ပေါင်မုန့်ဖုတ်သမားများကလဲ ပေါင်မုန့်များ၊ ကိတ်မုန့်များ၊ အချိုများကိုပြုလုပ်လျက်လည်းကောင်း ယင်းမုန့်များကို ပူပူလေး စားသုံးချင်ကြသော ဈေးဝယ်သူတို့ကိုရောင်းလျက်လည်းကောင်း အလုပ်များနေကြပါတယ်။ မင်းသားလေးသည် ယင်းပုံမှန် လူတန်းစား ပြည်သူလူထုကို ကြည့်ရှုနေခဲ့ပါတယ်။ လူတိုင်းသည် အလုပ်များလျက် သူတို့၏ အလုပ်များ အပေါ်မှာ အားရကျေနပ် ပျော်ရွှင်လျက်ရှိကြပါတယ်။

မင်းသားလေးသည် ရောဂါဝေဒနာကြောင့် အသံကုန်အော်ဟစ်လျက် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ကိုင်ပြီး တွန့်လိမ့်နေသော သူနာတစ်ယောက်ကိုလဲ မြေကြီးပေါ်တွင်တွေ့မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ မျက်နှာနှင့်ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးကို ရှေးခေတ်မင်းသုံး ခရမ်းရောင်ဝတ်လုံ အဖာအထေး အချုပ်အစပ်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားခဲ့ပါတယ်။ သူ၏မျက်လုံးများသည် တွန့်လိမ့်နေပြီး သူသည် အသက်ရှူရှိုက်လျက်ရှိနေ ခဲ့ပါတယ်။

တဖန် ဒီဒုတိယအကြိမ်မှာလဲ မင်းသားလေး၏ ဘဝအတွက် တစ်စုံတစ်ရာက သူ့ကို အလွန် ဝမ်းနည်း

စေခဲ့ပါတယ်။ မင်းသားလေးသည် အလွန်ကြင်နာသူတစ်ယောက် ချက်ချင်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ရှေ့သို့ပြေးပြီး ထိုလူကြီးကို သယ်ဆောင်လာပြီးတော့ သူ၏ ဒူးပေါ်မှာ အနားယူစေလျက် ထိုလူကြီးအား ပုတ်ပြီး “ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ် လို့လဲ” ဟု မေးမြန်းခဲ့ပါတယ်။ ထိုလူကြီးသည် ဘာမှမပြောဆိုနိုင်ဘဲ ငိုယိုလျက်သာနေခဲ့ပါတယ်။

“ဆန္ဒ ဒီလူကြီးက ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါ။” လို့ မင်းသားလေးသည် ဆန္ဒကိုမေးခဲ့ပါတယ်။ သူ့အသက်ရှူနေတာက ဘာဖြစ်နေတာလဲ? ဘာကြောင့် သူက စကားမပြောတာလဲ?

“အို မင်းသားလေး အဲဒီလူကြီးကို အဲဒီလို မကိုင်တွယ်ပါနဲ့” လို့ ဆန္ဒကပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒီလူကြီး သည် ဖျားနာနေတာဖြစ်တယ်။ သူ၏သွေးများသည် အဆိပ်များဖြစ်တယ်။ သူမှာ ပုလိပ်ရောဂါရှိနေတယ်။ အဲဒီရောဂါက တစ်ကိုယ်လုံးကို လောင်းကျွမ်းစေတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူသည် စကားမပြောဆိုနိုင်ဘဲ ကျယ်လောင်စွာ ငိုယို နေတာဖြစ်ပါတယ်။

“သို့သော်လဲ အခြားလူတွေမှာရော ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်သလား” လို့ မင်းသားလေးက မေးခဲ့ပါတယ်။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ မင်းသားလေးဟာ ထိုလူကြီးကို အဲဒီလို နီးနီးကပ်ကပ် ကိုင်တွယ်လျှင် နောက်က သင်ဟာလဲ ဒီရောဂါဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ကျေးဇူးပြု၍ ထိုလူကြီးကို ချထားလိုက်ပါ။ သူ့ကို မထိပါနှင့်၊ သင်မင်းသားလေးမှာ ပုလိပ် ရောဂါစွဲကပ်လာပါလိမ့်မယ်။ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်ပါစေ။ သင်မင်းသားလေးလဲ ထိုလူကြီးလိုဘဲ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။”

“ဒီပုလိပ်ရောဂါမှာ အခြား ဆိုးကျိုးတွေရောရှိလား ဆန္ဒ”

“ရှိတာပေါ့ မင်းသားလေး၊ ဒီရောဂါကြောင့် အခြား ဖျားနာနေကြသော လူရာပေါင်းများစွာ ရှိကြပါတယ်” လို့ ဆန္ဒမှ ပြန်ပြောခဲ့ပါတယ်။

“အဲဒါကို ကူညီနိုင်တဲ့သူ မရှိဘူးလား” လူတိုင်းဟာ ဖျားနာကြတာဘဲလား? အဲဒါသည် အချိန်တိုင်းမှာ အံ့ဩစွာ ဖြစ်နိုင်တာဘဲလား” ဟု မင်းသားလေးက မေးခဲ့ပါတယ်။

“ကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာရှိကြတဲ့ လူသားတိုင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ချစ်လှစွာသော မင်းသားလေး” လို့ ဆန္ဒက ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်သူမှ မထိန်းချုပ်နိုင်ပါဘူး။ ထိုရောဂါသည် အချိန်မရွေး ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ လူတိုင်းသည် ဖျားနာပြီး များစွာဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နိုင်ကြပါတယ်။”

မင်းသားလေးသည် ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဝမ်းနည်းသူဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ မင်းသားလေးသည် နန်းတော်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး စဉ်းစားဖို့ စတင်ခဲ့ပါတော့တယ်။